

slagsstilleres Mening, men saaledes som Under-
ændringsforslaget er stillet, forekommer det mig,
at dette maatte blive Følgen.

Rosod: Jeg skal oprigtig sige, at de
Indvendinger, som vi hørte fra det ærede Med-
lem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (S. M.
Mørk) og nu af den ærede sidste Taler, ere
komne noget bag paa mig, men det kan gjerne
være, at disse Indsigelser kunne være rigtige.
Jeg skal udtale, hvad der har staaet for min
Tanke. Alle de Lovforskrifter, som paalægge
f. Ex. Rancelliet eller Sogneforstanderskaberne
de og de Forretninger eller Hverv, ere taust
eller uden Lovgivningens udtryffelige Bestem-
melse gaaede over til at paahvile vedkommende
Ministerium eller Sogneraad. Jeg veed f.
Ex. ikke, at der staaer i den nye Kommunallov:
alle de i Lovgivningen fastslaaede Bestemmel-
ser, der vedrøre Sogneforstanderskaberne, skulle
herefter vedrøre Sogneraadene; dette, haaber
jeg, man vil give mig Ret i. Hvis det nu,
som jeg ønsker, maatte blive slaaet fast, at
Sygepleie og Lægehjælp ikke for Fremtiden
skulle regnes for Fattigunderstøttelse, saa falder
det mig som noget aldeles Selvgivet, at, uagtet
de ikke stemples som Fattigunderstøttelse
med den Retsvirkning politisk at umyndiggjøre
den, der har oppebaaret dem, saa skulle de
dog godtgjøres eller refunderes Forsørgelses-
kommunen. Jeg bøier mig imidlertid for de
Herrers Kundskab i denne Retning og takker
dem, fordi de have gjort mig opmærksom paa
det virkelige Forhold, idet jeg kun beklager, at
de ikke have gjort det tidligere. Min Mening
var, at dette faldd af sig selv i dette som i
tidligere Tilfælde, hvor man ikke har forandret
Sproget, uagtet Tingen i og for sig væsentlig
blev forandret. Den ærede sidste Taler bragte
mig imidlertid i en aldeles uoverkommelig For-
legenhed, idet han, selv om jeg til 3die Be-
handling udtryffeligt sit tilføiet, at det Udlæg
til Sygepleie og Lægehjælp, som en Kommune
havde ydet, skulde tilbagebetales denne af den
Paagældendes Forsørgelsekommune, ikke vilde
være tilfreds hermed, da Bestemmelsen saa
havde den uhykkelige Side, at man i saa Fald
refunderede Noget, der ikke var Fattigunder-
støttelse, hvilket ikke er Brug mellem Kommu-

nerne. Altsaa: følger jeg ikke det ærede Med-
lem, farer jeg vild, og følger jeg det ærede
Medlem, kommer Sagen ind i et Uføre, hvori
den vil drukne, idet jeg da uheldigvis vil
komme til at indføre noget Nyt. Jeg tror
imidlertid, at man godt listeligen kunde snige
sig ud over denne Banffelighed, hoppe over
den, som man har gjort i det tidligere Til-
fælde, jeg nævnte, men i Dvrigt er det en
Selvfølge, at jeg ikke har det Ringeste imod,
at noget Saadant slaas fast. Det ærede
Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds
bemærkede, at mit Forslag stillede Folk ugun-
stigere med Hensyn til Eftergivelse af disse
Udlæg til Sygepleie og Lægehjælp end med
Hensyn til Eftergivelse af anden Fattigunder-
støttelse. Hvorfor, tør jeg spørge, ere de ærede
Herrer komne med Forslag, om at Fattigunder-
støttelsen skal være eftergivet efter 5 Aars For-
løb? Det er dog for at ophæve Udelukkelsen
af Valgret og Indskrænkningen i den politiske
Myndighed; men naar nu Modtagelsen af
Sygepleie og Lægehjælp ikke skal regnes for
Fattigunderstøttelse, saa ophører jo ogsaa
dermed Grunden til ved Lov at bestemme,
at den skal eftergives. Dette vidner kun
om een Ting, nemlig den, at jeg er
meget maadeholden i mine Krav. Jeg
vil ikke ad Lovgivningsveien slaa fast, at en
Mand ikke skal betale sin Gjæld; thi dette
er en fordærvelig Grundsaetning, vel at mærke
naar Forholdet ikke indeholder nogen ydmyn-
gende Indskrænkning i Udøvelsen af en Mand's
borgerlige og politiske Myndighed. Allet her-
fra bliver Spørgsmaalet jo af en rent privat
Natur; men i Dvrigt skal jeg aldeles ikke
modsaette mig dette, hvis der her i Thinget
er Stemning for, at Krav paa Erstatning for
Sygepleie og Lægehjælp rent skal bortfalde
efter 5 Aars Forløb; jeg har kun ikke villet
gjøre det, da det forekommer mig at ville
lugte lidt for meget af, at jeg vilde søge ad
Lovgivningens Vej at fritage de Ubemidlede
for at betale den Gjæld, som de have stiftet
i et trangt Dieblit, men som de maaste i en
nærmere eller fjernere Fremtid under lykkeligere
Forhold saae sig i Stand til at betale tilbage.
Dette havde jeg, oprigtig talt, ikke turdet
komme med, og jeg fandt ikke, at der var